

AKTUELLT | Kroppen som fiende och medhjälpare i danssviten Pang

av *Terese Martinsson* • 29 november, 2013 • *Konst & Scen, Slider* • 0 kommentarer

Foto: Pia Zeppa Haggström

***pang* | Atalante | 2013-11-28**

Carmen Olssons *pang* ges i helgen på Atalante. Terese Martinsson reflekterar över det omedelbara tilltalet hos den på samma gång subtila och hyperaktiva dansformen buto.

När det kommer till dans, är det allmänt ansett som en “mindre tillgänglig” konstform i jämförelse med konserter och olika former av teater och film. Jag kan inte låta bli att bära med mig den tanken till besöket av Carmen Olssons föreställning *pang* på Göteborgs främsta dansscen, Atalante. Carmen Olsson utövar den moderna japanska dansformen buto, som i allmänna ordalag inte skulle beskrivas som den mest tillgängliga eller publikfriande konstformen. Det är en postmodern dansform som leker med groteska rörelsemönster och hyperkontrollerade rörelser. Performance, dans och teater lever alla i samma gränsland där mänskliga kroppar använder rummet för att berätta historier och ställa frågor vilket ställer föreställningen i en intressant kontext.

Carmen Olsson förevisar i *pang* en danssvit. Med Harald Svenssons musik som vägledare skapas ett landskap där kroppen på samma gång är fiende som medhjälpare i Carmens ibland så subtila rörelser att de nästan är omöjligt att uppfatta. Det är en kroppskontroll så exakt och långsam att den nästan skapar en illusion av att publiken rör sig runt hennes kropp, snarare än att det är hon som rör sig framför oss. Detta i skarp kontrast till när rörelserna ger sken av elektriska impulser, men även i de mest spastiska tillåts inga muskler slumpartat slänga ut kroppsdelar åt alla håll, varje muskel är ständigt medveten om resten av kroppen. I periferin utför Simon Kriisin en hypersubtil dans som påminner om hur tiden obönhörligt tickar vidare.

Tiden utnyttjas dock verkligen i buto. Varje rörelse får den tid den kräver och den omsorgsfulla koreografin försätter alla i rummet i ett slags danstrans där det är omöjligt att inte totalt fokusera på det som sker framför oss. Koncentrationen och närvaron är så total och energin fokuseras så noggrant att vi alla på något sätt är delaktiga i det som sker. Carmen Olsson illustrerar det enormt motsägelsefulla i att kroppen är ett fängelse vi alla måste leva med utifrån våra personliga förutsättningar – på samma gång som hon har en enastående kontroll över detaljerna i sitt kroppsspråk.

Kort och gott kan *pang* beskrivas som dans som inte liknar något vi, med en västerländsk uppfattning om dans, har sett tidigare. Urtypen för det västerländska, den klassiska baletten, där utövaren ständigt har en osynlig tråd som håller huvudet högt, där blicken och leendet nödvändigtvis ska nå ut till publiken och där det graciösa och normativt vackra står i centrum – framstår som raka motsatsen till det som bevittnas i Atalantes intima danskula. Och underbart nog, betyder det inte att publiken går därifrån äcklad av att ha sett något fult. Tvärtom infinner sig en känsla av att ha blivit berikad av det som vågar gå utanför våra gängse förståelsehorisonter med äran i behåll.

På frågan om dans som otillgänglig konstform så måste jag konstatera att kroppsspråket ändå går tvärs igenom alla tal- och skriftspråk världen över. Buto är dessutom ett forum för att visa släktskapet vi människor har med naturens alla väsen, må det gälla vatten, växter eller medmänniskor, genom det kroppsliga uttrycket. Den existensiella tillgängligheten är därmed total och universell.

Passa på att se föreställningen ikväll fredag (29/11) kl.19 eller på söndag (1/12) kl.17.